

PALESTINA: UN SEGLE DE RESISTÈNCIA CONTRA EL TERROR GLOBALITZAT DE LA COLONITZACIÓ

Adel Samara

10/01/2010

www.nodo50.org/ceprid

Traducció de l'àrab al castellà per Cristina Portales

Hi ha diverses qüestions importants i decisives en el conflicte àrab-sionista, que han de ser aclarides per la opinió popular i pública. Sense aquest aclariment, no hi haurà una comprensió adequada dels conflictes, per una part, i el dret dels palestins i àrabs i la seva lluita justa, per l'altra. A més, aquests temes són necessaris per explicar per què aquest conflicte és prolongat i per què els palestins són tan fermes, sobretot quan es compara amb molts altres conflictes que s'han resolt.

Sense la comprensió d'aquestes qüestions, moltes persones de bona fe cauen a la trampa dels mitjans de comunicació burgesos i es fa creure que les masses palestines i àrabs són fanàtiques de la guerra i, per tant, el que s'ha aplicat en molts conflictes -disseny imposat per l'hegemonia d'EUA- s'aplica a aquest, és a dir, que la solució és endarrerir i aplaçar les qüestions importants, que la solució arriba per consens polític internacional, etc. [1]

Els següents són alguns dels temes que voldria comentar:

- Els jueus sionistes en la política i el món acadèmic, recolzats per no jueus burgesos de tot el món, insisteixen en abordar el conflicte sobre la base religiosa, és a dir, basat en declaracions bíbliques, testimoni antic, en contradicció amb l'enfocament científic i el relat històric. El seu enfocament està deliberadament dedicat a ocultar els fets històrics, la investigació científica i les causes reals darrere la creació del Règim Sionista Asquenazi (RSA) a Palestina.

- El conflicte a la regió mai fou limitat, quelcom que els mitjans de comunicació distorsionen deliberadament, entre palestins i colons jueus de l'estat colonial, ni tan sols està entre els àrabs i els jueus. És un conflicte entre els àrabs palestins com a defensors de la seva pàtria, el desenvolupament i el destí, per una banda, i l'agressió imperialista dels règims capitalistes -amb el règim sionista-asquenazi creat per protegir els seus interessos a la regió-, per l'altra. Per això, el centre capitalista ha proporcionat, i continua fent-ho, les necessitats del RSA per ocupar, colonitzar, destruir, demolir, etc... Per altra banda, quan és necessari, lluita en nom del RSA, com fou el cas de la destrucció d'Iraq. [2] Per això, la derrota dels règims àrabs i palestins es va produir com a conseqüència de la funció d'aquest nucli, més que pel fet de que l'exèrcit jueu fos "invencible".

- Els interessos de les potències capitalistes a la regió són, en conseqüència, els interessos de classe. Passa el mateix amb la burgesia jueva tot i els seus diversos i múltiples orígens nacionals, és a dir, els colons van arribar de quasi 100 nacions, i fingeixen que són d'un mateix origen i una sola nació. Aquí, s'utilitza la funció de la narrativa religiosa, utilitzant la religió jueva.

- La interpretació de classe s'aplica en el cas àrab-palestí. Les classes dirigents àrabs estan governant els països àrabs que han estat fragmentats pels imperialismes britànic i francès al 1916, sobre la base de l'Acord Skies-Picot, sobre la base d'entitats pobres i endarrerides per la qual cosa dependrien dels règims imperialistes per la seva supervivència. I avui segueixen adonant-se que el seu destí depèn totalment del recolzament dels imperialistes. Per això, els governants àrabs no han entrat en una guerra real contra el RSA. De fet, han estat, directa o indirectament, protectors del RSA. Per això, tal com ho veiem avui en dia, les classes dirigents àrabs reconeixen la legitimitat del RSA a costa del poble palestí i la nació àrab. Aquests règims no van ser escollits, i mantenir "relacions especials" amb països capitalistes significa mantenir l'interès d'aquests en els seus propis països i això suposa reprimir als qui defensen la causa nacional.

- El paper d'aquests països en el conflicte demostra que es tracta d'un conflicte global des dels seus inicis, és a dir, fa cent anys i abans de l'era actual de la globalització. És un conflicte entre els poders locals, regionals i internacionals.

- Si bé els factors formals en aquest conflicte han estat i estan sent les classes dominants com els seus principals actors, l'última dècada fou testimoni d'un nou desenvolupament després de les manifestacions contra la guerra i la globalització. Aquest moviment representa a les masses populars en protesta contra els règims formals a escala mundial. Mentre que el sionisme és un component directe de la màquina del món de la guerra i la globalització, aquest moviment és, tot i que sigui indirectament, contrari al sionisme. Aquest moviment mostra la diferència entre els règims formals i les masses populars. És la senyal de que els pobles del món estan començant a rebutjar les polítiques dels seus governants, és a dir, les classes capitalistes els interessos de les quals estan en harmonia amb els del sionisme.

- Pel que fa al conflicte en sí mateix, és important recalcar que el nucli de la lluita palestina és el Dret de Retorn del poble palestí a la seva pàtria, que fou ocupada i colonitzada el 1948. La política de la burgesia derrotada àrab i palestina, que es concentra només en la restauració dels territoris ocupats el 1967 com a pàtria Palestina, ignora l'essència de la lluita del poble per l'alliberament de la Palestina ocupada el 1948. El nostre deure és ajustar aquesta distorsió deliberada de la burgesia.

- Per últim, és important assenyalar que una gran part del món de l'esquerra no està al costat dels oprimits, el poble palestí, sinó que ha assumit la propaganda sionista, no per recolzar el Dret al Retorn i encara consideren al RSA un país "democràtic" tot i la ocupació. És irònic que molts esquerranosos de tot el món tinguin posicions radicals cap a la majoria dels conflictes del món, en contra de l'imperialisme i el capital, amb l'excepció de Palestina. Aquesta esquerra, ja sigui conscient o no, ha estat sionitzada, ja que el sionisme és una ideologia racista i colonial. Qualsevol persona que reconegui o recolzi el RSA és en realitat un sionista. Per tant, els sionistes no només són jueus, poden ser, i molts ho són, àrabs, palestins, britànics sionistes... etc.

Aquestes qüestions mencionades assenyalen una perspectiva àmplia que permeti a les classes populars desenvolupar els mecanismes de resistència.

El llarg període de conflicte a la regió va donar lloc a aliances de classe tot i que el conflicte és de caràcter nacional. Al costat àrab/palestí, la burgesia va decidir comprometre's amb l'enemic, per garantir la seva supervivència, abans e restaurar els

drets mínims àrabs. Alguns d'ells reconeixen el RSA (com Egipte, la OAP, Jordània) i altres van mantenir les seves relacions en secret amb l'enemic, una "normalització" indirecta. En poques paraules, la burgesia àrab ha donat l'esquena a la lluita per la causa nacional. Ara correspon a les classes populars continuar la lluita.

Què significa això pels refugiats palestins, el dret dels quals és tornar a les seves llars i les seves terres?

La resposta de la burgesia àrab és que els palestins esborrin la seva memòria, deixin de lluitar i pensin en els llocs de Shatat [3] com els seus llocs de residència permanent, és a dir, substituir la Pàtria per un "lloc", a qualsevol lloc!

Els Acords d'Oslo: de la lluita per la causa a la seva renúncia

L'estructura social dels Acords d'Oslo

Això anterior mostra l'argument mencionat de que les negociacions de Madrid i els Acords d'Oslo (1991-93) han estat el resultat d'una llarga marxa de la cultura de la derrota i la renúncia a la lluita. El costat més catastròfic dels Acords d'Oslo podria ser el següent:

- El reconeixement del RSA, que pràcticament significa que el lideratge palestí va "regalar" la pàtria a l'enemic.
- Es va dividir el moviment de resistència en dos: els partidaris de la resistència i els partidaris del compromís.

Aquesta separació no va passar per accident. És un resultat conseqüència de la història colonial, del fet de que molts moviments d'alliberament nacional s'han tornat cap a les potències colonials fins i tot després de la derrota colonial. El cas de Palestina és més tràgic perquè la victòria encara no s'ha aconseguit. Per demostrar la seva "bona voluntat" cap el sionisme i l'imperialisme, el lideratge de la OAP va declarar la fi de la lluita militar.

En conseqüència, les potències colonials han dissenyat una semi-autoritat de l'Autoritat Palestina (AP), li van donar poder per extraure excedents a través del seu control sobre les principals empreses, els impostos i el diner líquid (efectiu) que està sent donat per donants occidentals i al que encara anomenen "assistència al poble palestí" quan, en realitat, es tracta de "diner polític". Aquestes donacions són el regal als dirigents que van firmar els Acords d'Oslo. Per això, l'utilitzen de manera corrupta, sense transparència, i sense invertir, inclús una part d'ella, en el desenvolupament nacional. L'AP ha plantejat per la ribera Occidental (Cisjordània) i la Franja de Gaza un acord amb el RSA, els EUA i la UE, que no significa l'alliberament d'aquestes àrees; és per això que l'Autoritat Palestina va crear un enorme aparell repressiu finalment dirigit per un general d'EUA, Keith Dayton.

Aquests esdeveniments i els privilegis de que gaudeixen els han separat del moviment de resistència de les masses. De fet, ha fet caure sobre les espatlles de les masses aquesta pràctica: la creació de llocs de treball de forma corrupta, ha provocat el desarrelament de les cèl·lules de militants armats, etc. És així com l'AP i els qui se'n beneficien s'enfronten als qui s'han negat a acceptar els Acords d'Oslo.

Per reforçar la seva base popular, l'Autoritat Palestina dóna treball a unes 200.000 persones; si cada una d'elles té una família de 5, aleshores un milió de persones depenen dels sous de l'AP. Molts altres, quasi un terç, depenen del Banc Mundial. A més, hi ha molts palestins que treballen per les organitzacions no governamentals (ONG) i moltes altres organitzacions estrangeres i internacionals.

Per altra banda, la base social d'Oslo no es limita a això sinó que té la seva pròpia estructura social:

- La facció del capitalisme burocràtic que dirigeix la OAP, que utilitza la riquesa acumulada pels impostos palestins dels qui treballen als països àrabs del Golf i que accepta donacions dels règims àrabs.
- Els capitalistes palestins financers, especialment al Shatat dels països del Golf que estan sota el mandat de l'AP gaudint, després d'Oslo, de l'explotació de l'economia del Grup del Banc Mundial.

Aquestes faccions capitalistes s'han recolzat en unes altres dues faccions "d'intel·lectuals", que es comporten com els seus intel·lectuals orgànics: l'èlit liberal occidentalitzada i els comunistes renegats. L'Autoritat Palestina no ha dissenyat una política de desenvolupament, és una burgesia sense una base agrícola i industrial productiva. És per això que accepta una autonomia i no la demanda d'un estat independent. És només la burgesia nacionalista productiva la que lluita pel control del seu mercat nacional i pels seus productes. De fet, és al revés, la naturalesa i l'estructura de l'Autoritat Palestina ha conduït a una política de mercat obert i a l'accés per la transferència d'excedents a l'estranger. L'economia depèn dels salaris de l'AP, les ONG i els empleats internacionals, que reactiven l'economia a final de mes. Aquesta és l'estructura productiva.

Aquí es capta el truc que els donants han posat a la societat palestina. Els donants paguen els salaris dels empleats de l'AP, proporcionant així un component alternatiu del PIB després de que el RSA hagi minimitzat i inclús acabat la política de llocs de treball de palestins a la seva pròpia economia. [4] Per què és un truc? Doncs perquè els donants van deixar de pagar els sous al govern de Hamas després de que va guanyar a Fatah a les últimes eleccions palestines.

Pau pel capital

El soci de la burgesia palestina era el capitalisme sionista que, com a RSA, era la força econòmica dominant a la regió, sens dubte juntament al seu poder militar. Per això, la Inversió Estrangera Directa (IED) en el RSA va assolir els 106 mil milions de dòlars en els anys 1991-2006. Tot i els guanys que va rebre el RSA d'Oslo, la seva màquina de propaganda -els mitjans de comunicació- segueix repetint que no hi ha interlocutor palestí en el procés de "pau". Això va donar lloc a que la inversió estrangera no s'orientés a les zones de l'AP. Aquesta política de propaganda del RSA demostra que la "pau", als ulls de la ocupació, és una altra versió de la guerra.

A la pràctica, els Acords d'Oslo no han atorgat als palestins el seu dret a l'exportació/importació i qualsevol persona que vulgui entrar o sortir a les zones de l'AP ha de rebre un permís de les autoritats d'ocupació israelianes. Els passaports palestins no són vàlids fins que estiguin registrats en els equips de la ocupació israeliana. No hi ha ni

banc central palestí ni moneda. La majoria de les terres en el Grup del Banc Mundial [és així com Samara denomina a la Palestina Ocupada] està sota el control de la ocupació, i se segueixen confiscant terres. Basat en el Protocol Econòmic de París (1995) establert entre la OAP i el RSA, les zones de l'AP estaven obertes per tots els productes agrícoles i industrials sionistes, mentre que els sis principals productes agrícoles de l'AP se'ls va prohibir entrar en el mercat sionista. Es tracta d'un lliure comerç només per una banda. Mentre la font dels béns i productes és el mateix, els preus en el Grup del Banc Mundial i el RSA també són relativament els mateixos. Però la diferència està en els salaris. Si bé l'ingrés per capita en el Grup del Banc Mundial és del voltant de 1200 dòlars, és en el RSA al voltant de 26.000 dòlars.

La sobirania sobre el Grup del Banc Mundial és celebrada pel RSA. Els assentaments sionistes / colònies tenen el "dret" de l'anomenada expansió natural quan, en realitat, haurien de ser eliminats. Sobre aquesta base, s'ha de referir-se a Oslo com un permís expedit pel govern central a Tel Aviv perquè una organització política governi de forma autònoma, com en un bantustan. Jo l'anomeno "Oslostan".

La democràcia com una mina col·locada pels donants

En el cas d'Oslostan, les eleccions van tenir lloc sota la ocupació. La democràcia liberal occidental sempre es basa en la independència i la sobirania. Però això és quelcom del que manca el règim nou d'Oslostan.

S'ha d'assenyalar que l'estructura social d'Oslo presenta la situació en els territoris ocupats com la d'un "país independent". Això es deu a l'absència d'una forta oposició a la "pau pel capital". Una de les raons principals darrere d'això és el fet de que la part de la OAP que va firmar Oslo va posar a les masses en una situació de "sentiments enfrontats" en la mesura en que no reconeixen els seus resultats catastròfics (dels Acords d'Oslo) sobretot quan la oposició no era forta per descobrir l'amenaça de l'Acord d'Oslo.

Aquesta situació va dur a la relació deformada amb la ocupació que és la normalització amb el RSA. L'Autoritat Palestina ha estat i segueix sent l'excavadora d'aquesta normalització, insistint en aturar el boicot de productes israelians (que la gent va començar a la primera Intifada), mantenir la coordinació amb la ocupació tot i la confiscació de terres i el bloqueig, l'empresonament de milers d'homes i dones joves, la demolició de cases, etc...

Al mateix temps, les organitzacions que lluiten amb pràctiques militars no van tenir en compte la importància del boicot i de lluita contra la normalització.

Com que la majoria d'altres organitzacions va boicotejar les primeres eleccions, Fatah, el partit governant de l'AP, va aconseguir la gran majoria del govern autònom. L'experiència dura fou la segona elecció (gener de 2006) quan la majoria de les organitzacions palestines hi van participar i aquest fet va canviar la correlació de forces. M'inclino a dir que la pressió d'EUA sobre Arafat per anar a les segones eleccions i permetre que Hamas hi participés està encaminada a posar als palestins, tan com sigui possible, en un ambient de normalització. Els EUA i el RSA no se sentirien malament si Hamas guanya les eleccions, sempre que sigui en el marc d'Oslo. Això podria empènyer a Hamas i Fatah a competir per la concessió d'un major compromís amb el RSA.

Però va passar el que ningú esperava, la victòria de Hamas a les eleccions i van

aparèixer els següents problemes:

- Els donants van iniciar un cop d'Estat globalitzat mitjançant el bloqueig de transferència de diners al govern de Hamas, van deixar de pagar els sous dels empleats de l'AP i van quedar buits altres aspectes del pressupost del govern.
- Es va iniciar una competència entre Fatah i Hamas en els aspectes polítics.

Per últim, el conflicte armat entre Fatah i Hamas va donar com a resultat una divisió entre ambdues organitzacions a Cisjordània i la Franja de Gaza, un desenvolupament que posa a les persones i els grups de solidaritat en una situació similar.

Pel costat del Sionisme, va seguir la mateixa política en tots els aspectes, especialment la construcció contínua del mur.

La naturalesa de la contradicció en el moment actual

La competència interna i el conflicte entre les faccions palestines ha danyat profundament la causa nacional. La divisió entre els palestins assoleix el nivell de polarització entre la resistència i el compromís, entre aquells la fita dels quals és un estat petit en les parts del Grup del Banc Mundial i els qui insisteixen en el Dret al Retorn.

Els règims àrabs s'han posicionat del costat de l'AP, cosa que fa la resistència més difícil. Els règims àrabs i l'AP s'han embarcat en un major compromís amb el RSA, tot i que aquest ha endurit les condicions insistint en el reconeixement palestí d'un estat jueu (és a dir, a Israel com un Estat jueu pur), la normalització de les relacions entre els països àrabs i el RSA, el rebuig del Dret al Retorn, etc.

Això ha conduït a un major deteriorament de la situació a nivell palestí. El compromís àrab amb el RSA i els EUA, les agressives polítiques de la UE cap als palestins i el món en general, després de la crisi financera, ha alentit al RSA, que insisteix en les seves condicions.

Durant aquest llarg conflicte, hi va haver principalment tres solucions: una guerra permanent, l'enfortiment del RSA i la integració del RSA a la regió a través de la dominació (ITD) [5], que significa el reconeixement per la burgesia àrab del RSA normalitzant amb això les tesis del RSA sobre la reinstal·lació dels refugiats als països on ja hi són, acceptant el retorn simbòlic d'alguns milers d'ells, i un canvi en el nom, no en el contingut, de l'autonomia d'un Estat palestí minúscul.

Perspectives pel futur

El punt de partida de l'anàlisi en aquest document és que la qüestió de Palestina és una qüestió globalitzada, causada pels països capitalistes centrals, que van fabricar el RSA al colonitzar ZAR Palestina. Des de la perspectiva de la defensa de les classes populars àrabs, té una naturalesa mixta nacional i de classe, però des del costat dels règims imperialistes, és d'una naturalesa de classe, és a dir, els interessos del capital. La traïció de la classe burgesa àrab posa de manifest que mantenen els seus interessos com a classe davant de qualsevol altre.

El mateix pel RSA, on els interessos del capital sionista s'han servit dels treballadors i dels pobres per convertir-los en una eina repressiva des de l'inici de la colonització de Palestina. El conflicte no és nacionalista perquè no hi ha una nació jueva i perquè el règim colonial té un interès de classe que ha aconseguit unir-los a tots a costa de la pàtria palestina. La diferenciació entre capitalistes i treballadors en el RSA és gran, però els treballadors no practiquen la lluita de classes contra la burgesia perquè s'ha alimentat l'esperit de col·laboració a través de la colonització de la Palestina robada i hi ha un acord en la participació en el poder. Per dir-ho breument: no hi ha existència real de classe sense lluita de classes i en el RSA hi ha una profunda hegemonia burgesa colonial sobre la resta de grups socials. Aquest entorn és incapaç de generar una esquerra que qüestionari aquest status quo.

La fragmentació entre els països àrabs i el buit en termes de poder ha estat en l'origen del fracàs en l'alliberament de Palestina. Però la situació ara és pitjor, on la burgesia àrab accepta la integració a través de la dominació del RSA, la qual cosa suposa la fi de la resistència i la conversió de l'Estat [àrab] en enemic del seu propi poble. És ben sabut que els règims àrabs llancen una guerra de classes permanent contra les classes populars.

Al mateix temps, el camp imperialista redisenya la seva política a la regió per mantenir els seus interessos i no a través d'una aliança amb els règims àrabs, dèbils i dependents, sinó a través de la divisió, novament, de la Pàtria àrab entre els qui competeixen per mercats regionals. Les guerres a Iraq, Sudan, el Líban, Somàlia, Gaza i els problemes interns a Egipte [es refereix a la revolta copta] són instruments per debilitar l'ordre àrab actual i l'acceleració d'una nova divisió de la Pàtria àrab. Mentre que les guerres mencionades van ser dissenyades per l'imperialisme i el sionisme, la guerra al Iemen s'ha dissenyat, en gran mesura, pels poders regionals.

En l'àmbit palestí, juntament al conflicte entre Fatah i Hamas, hi ha absència d'un bloc de palestins que eviti la competència pel poder amb altres i se centri en la lluita per la causa social i nacional. No podem ignorar la constància de Hamas contra el reconeixement del RSA i la seva voluntat de resistència, però en el moment actual s'està enfonsant en la competència amb altres faccions.

Això fa que la creació d'una nova corrent, marxista-leninista, sigui més urgent que mai i capaç de plantejar i promoure amb força el boicot dels productes del RSA, la desnormalització amb el RSA, el rebuig a les eleccions sota la ocupació i el combat amb decisió de la campanya cultural que duen a terme les ONG [es refereix a la imposició de valors des de fora, especialment des d'Occident]. Hi ha una necessitat urgent d'un bloc polític d'aquest tipus que reafirmi i reuneixi la lluita palestina, i la insereixi dins del món àrab, considerant que el perill per a un és el perill per a tots i que el destí d'un és el destí de tots.

Pels Grups de Solidaritat

Tal com he assenyalat al principi, hi ha una nova correlació de forces a tot el món en la lluita contra la globalització i la guerra, a més de contra la crisi econòmica i financera actual, la qual cosa ha conduït a una major divergència entre les masses populars i els governants. Això també ha d'arribar contra el sionisme com un component directe de la guerra i del capitalisme. S'ha de protestar contra les ambaixades sionistes, però també contra les de les burgesies àrabs i de la OAP. S'ha de llançar una campanya de denúncia

dels intel·lectuals que recolzen el RSA i contra les feministes que aconsellen a les dones palestines que no participin en la lluita nacional. S'ha de boicotejar els productes sionistes i els productes dels règims que el recolzen. Mentre els mitjans de comunicació estiguin dominats per la contrarevolució, els butlletins electrònics són una gran ajuda per aquesta tasca.

Per últim, els palestins s'enfronten a l'elecció final: renunciar als seus drets bàsics o fer de la resistència la única opció, i la resistència per tots els mitjans.

Notes:

[1] Sempre hi ha dues hegemonies, la de la burgesia i la de les classes populars. Això és la lluita de classes.

[2] Això no vol dir que l'imperialisme d'EUA i els seus aliats no tenen altres objectius a Iraq, és a dir, el petroli.

[3] Shatat és un terme àrab que significa un que viu fora de la seva pàtria. En el context d'aquest document, Shatat s'utilitza per indicar als palestins que van ser expulsats per la força de la seva pàtria com a resultat de la ocupació sionista de Palestina el 1948 i els anys que van seguir. Aquests palestins resideixen, des de 1948, en el món àrab i molts altres països com a refugiats palestins.

[4] Aquesta és una violació del Protocol de París, que va declarar que Israel acceptarà 100.000 palestins per treballar dins de la seva economia. L'autor d'aquest document no admet aquesta forma de dependència dels llocs de treball.

[5] Integració a través de la dominació (ITD): Aquest terme es refereix als intents israelians i els esforços per integrar-se a la força a la pàtria àrab en els seus propis termes i condicions. Això significa que la nació àrab accepta a Israel com un estat "normal" a la regió. Els productes israelians seran comercialitzats lliurement i Israel serà el centre industrial i financer de la regió. Tindrà avantatge en el poder militar. En altres paraules, Israel serà acceptat com un "centre per la perifèria àrab".

Aquest text fou escrit per un seminari amb treballadors francesos, kurds i turcs a Lyon (França) el mes de novembre de 2009.

Adel Samara és un economista palestí. Resideix a Ramala (Cisjordània) i és editor del butlletí Ka'ana.